

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 1 • Perjantaina 14. tammikuuta 2011

62. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Sanomalehti

LUKIJAMATKAT 2011

I Konevitsan luostari-Kurkijoki

ke-su 18.-22.5.

Alustava matkaohjelma:

keskiviikko: Loimaa-Helsinki-Rajahovi- Käkisalmi, yöpyminen Käkisalmessa

torstai: Käkisalmi-Konevitsan luostari- Kurkijoki

perjantai: kiertojelu Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkoiden päivä

sunnuntai: Kurkijoki-Sortavala-Värtsilä-Helsinki-Loimaa

Majoitus: 1. yö Käkisalmessa, loput Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa" 2-4 hengen huoneissa ja kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan / päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut Käkisalmessa, Konevitsassa ja Sortavalassa

Hinta:

n. **490** € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut sekä ryhmäviisuminhankkimiskustannukset.

II Valamon luostari-Kurkijoki

ke-su 8.-12.6.

Alustava matkaohjelma:

keskiviikko: Loimaa-Helsinki-Värtsilä-Sortavala, yöpyminen joko Sortavalassa tai Valamossa

torstai: Valamon luostari- Kurkijoki

perjantai: kiertojelu Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkoiden päivä

sunnuntai: Kurkijoki-Viipuri

Ohjelma voi muuttua niin, että ensin mennään Kurkijoelle ja Valamon matka lauantaina -sunnuntaina.

Majoitus: 1 yö Valamossa tai Sortavalassa, loput Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa" 2-4 hengen huoneissa ja kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan / päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut Valamossa ja Sortavalassa

Hinta:

n. **490** € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut sekä ryhmäviisuminhankkimiskustannukset.

III Viipuri

pe-su 8.-10.7.

Alustava matkaohjelma:

perjantai: Loimaa-Helsinki-Rajahovi-Viipuri, illallinen hotellissa

lauantai: opastettu kiertojelu Viipurissa ja ostoskiertä, illallinen

Pyöreässä Tornissa

sunnuntai: opastettu kierros Viipurin linnassa ja käynti Sorvalin

hautausmaalla, Viipuri-Rajahovi-Helsinki-Loimaa

Majoitus: hotellissa Viipurissa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan / päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut

Hinta:

n. **280** € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut sekä ryhmäviisuminhankkimiskustannukset.

IV Kurkijoki

to-su 25.-28.8.

Alustava matkaohjelma:

torstai: Loimaa-Helsinki-Rajahovi- Käkisalmi-Kurkijoki

perjantai: kiertojelu Kurkijoella

lauantai: kotiseutumatkoiden päivä

sunnuntai: Kurkijoki-Sortavala-Värtsilä-Helsinki-Loimaa

Majoitus: Kurkijoen kirkonkylässä Lopotissa "Mihailin hotellissa" 2-4 hengen huoneissa ja kotimajoituksessa

Ruokailut: Hinta sisältää aamiaiset ja yhden lämpimän ruoan / päivä, paitsi sunnuntaina.

Muuta: Hinta sisältää opastukset ja mahdolliset pääsymaksut Käkisalmessa ja Sortavalassa

Hinta:

n. **350** € sisältäen matkaohjelman ja ruokailut sekä ryhmäviisuminhankkimiskustannukset.

Hinnat ovat alustavia ja tarkentuvat helmikuussa.

Viisuminhankintaa varten pitää täyttää viisuminanomuskaavake ja liittää mukaan 1 kpl passikuvia sekä kopio voimassaolevan passin kuvasivusta.

Passin tulee olla voimassa vähintään 6 kk matkan jälkeen.

Viisumianomuskaavakkeen voi tilata toimituksesta puhelimitse tai poimia mm. Neva Toursin sivuilta: www.turunnevatours.fi

Tässä lehdessä

Haasteltiin ja päätettiin -palsta aloittaa toimintansa.

Palstan kirjoittajina toimivat säätiön hallituksen jäsenet, valtuuskunnan ja eri toimikuntien puheenjohtajisto, kirjoittajia löytyy lisäksi Kurkijoki-Seurasta, Hiitolasta ja muista karjalaisista toimijajärjestöistä.

Palstan tarkoituksena on nostaa keskustelun aiheiksi tämän päivän tapahtumia, suunnitelmia tulevaisuuteen, ideoita ja ajattelun aiheita.

Palstan aloittaa Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtaja

Lauri Laukkanen.sivu **7**

Elisenvaarassa ennen - ja nyt

Alkuvuoden lehdissä tutustutaan Elisenvaaraan, siihen entiseen ja nykyiseen. Palstan toimittaa Marjaliisa Laine avustajanaan valokuva-arkistoa hoitava Tapio Nikkari.

Ensimmäisessä osassa Marjaliisa Laine vie lukijat Saavanmäelle Elisenvaaran yhteiskoululle. Siellä portailla istuessa voi kuvitella, millainen

mäki oli silloin ennen.....sivut **6-7**

Venäjä kieltää ulkomaisen maanomistuksen raja-alueillaan

Yle uutisoi keskiviikkona 12.1., että Venäjä kieltää ulkomaalaisten maanomistuksen koko Suomen vastaisella raja-alueella.

Suomen viranomaiset epäilevät, että kielto voi johtaa jopa jo tehtyjen maa-

kauppojen perumiseen.sivu **11**

KILPAILU

"Lottien ja pikkulottien toimintaan liittyviä muistoja"

Olitko lottana tai pikkulottana? Toimiko sukulaisesi lottatehtävissä? Oletko tutkinut tai kerännyt tietoa lotista? Onko valokuva-arkistossasi lottakuvia?

Tuo tietosi ja kuvasi julki kirjoitus-/kuva-kertomuskilpailussa.

Lisätietoja takasivulla

Toimituksen aukioloajat ovat muuttuneet!
Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät
28.1., 3.2., 25.2. ja 11.3.

Ilmoittautumiset KURKIJOKELAISEN TOIMITUKSEEN,
matka I 21.3. mennessä,
matka II 6.4. mennessä,
matka III 9.5. mennessä,
matka IV 27.5. mennessä.

Ilmoittautumisia otetaan vastaan
tiistaisin ja torstaisin klo 9-14,
puh. (02)762 2551, 050-5213336

Ilmoittautuneille postitetaan tarkempi
matkaohjelma ennen matkan alkua.
Muutokset alustavaan ohjelmaan mahdollisia.

Tuki on tärkeää

Kiitos Teille, Kurkijokelaisen lukijat menneestä vuodesta. On ollut ilo tehdä työtä aktiivisten lukijoiden ja kirjoittajien parissa. Yksin en tätä jaksaisi, teidän apunne on korvaamaton. Sitä apuanne odotan myös tänä kuluvana vuonna. Mitä useampi ”kynä” kirjoittaa, sitä monipuolisempi, idearikkaampi ja luettavampi on yhteinen lehtemme.

Minulla on ollut ilo saada teiltä palautetta, joka pääosin on ollut myönteistä. Kehitysideoita tarvitaan aina, kiitos niistä nyt ja vastaisuudessa. Samoin säätiön hallituksen ja toimitusneuvoston myönteinen tuki on tukenut työskentelyäni tässä monipuolisessa työssä.

Olikin ikävää huomata, että näin ei ole kaikkialla Pitäjälähdissä. Sain yllättävää postia joulun aikaan nyt jo entiseltä Jaakkiman Sanomien päätoimittajalta,

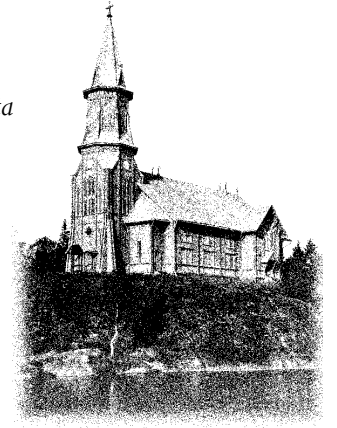
joka ilmoitti eroavansa vuoden alusta. Hän ei jaksanut toimia enää ristiriitojen keskellä, jossa epäluottamus hänen työtään kohtaan on tullut jatkuvasti esille. Nettiin laitetun erokirjeen vuoksi myös nettisivut suljettiin ja ovat sulkeutuneina edelleen.

Pitäjälähdet ja niiden taustayhteisöt ovat pieniä ja osin myös pienenevä piiri tärkeiden karjalaisuutta koskevien asioiden esillä pitämiseksi, siksi saumatonta yhteistyötä on edellytys tulevaisuudelle. Millainen kuva evakkokarjalaisuudesta jää seuraavalle sukupolvelle? Onko se kuva sellainen, että seuraava ja sitä seuraava sukupolvi haluavat ottaa vastuun työn jatkamisesta? Toivottavasti!

Helena Sulavuori

Hartaus sunnuntaille
16.1.2011
2. sunnuntai loppiaisesta

Kuka minä olen?

Ihmisen kehityksen olennainen vaihe alkaa, kun hän tulee tietoiseksi itsestään. Vauva havainnoi ensin omaa ruumistaan ja vähitellen kielen kehittymisen myötä alkaa muotoutua itsenäiseksi persoonaksi. Murrosikäinen kapinoi aikuisten arvomaailmaa vastaan, mutta persoonallisuus ei enää juurikaan muutu. Aikuistuminen on lähinnä kokemusten kartuttamista ja tiedon lisääntymistä.

Pelkistetyksi voidaan sanoa, että minäksi tuleminen on ihmisen perustehtävä. Kyetäkseen sanomaan, että ihminen on sinut itsensä kanssa, hänen tulee olla tasapainossa itsensä lisäksi myös ympäristönsä kanssa. Tähän kokonaisuuteen kuuluvat suhteet muihin ihmisiin, luontoon ja Jumalaan. Jos yksikin näistä kolmesta suhteesta puuttuu, elämä on vinoutunut.

Jeesuksen elämässä nämä suhteet näytävät toteutuvan. Hän keskusteli paljon Jumalan kanssa ja usein tuo rukoileminen tapahtui yksinäisessä paikassa luonnon helmassa. Hän myös liikkui ihmisten keskellä ja puhui heidän kanssaan.

Kohtaaminen Sykarin kaivolla samarialaisen naisen kanssa on yksi kuuluisimmista. Vasta aivan keskustelun lopussa Jeesus paljastaa olevansa odotettu Messias: ”Minä se olen.” Luottamus syntyy kohtaamisesta.

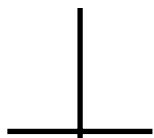
Tulla minäksi on viime kädessä tulemistä Jumalan tarkoittamaksi ihmiseksi, Hänen kuvakseen. Elämän arjessa meiltä hämärtyy usein se, että Vapahtaja tekee töitänsä meissä. Meidän ei tarvitsekaan siis luoda omaa elämäämme, vaan antaa Jumalan toimia.

Koko elämämme on Hänen käsissään. Saamme pyytää Häntä mukaan oman itsemme rakennustalkoisiin. Hän voi luoda uutta ja antaa lahjoja, joita emme olisi osanneet edes odottaa.

Juha Lassila

Juha Lassila, Aalto-yliopiston Otaniemen kampuspappi ”Helsingin, Budapestin, Hampurin ja Espoon urbaanit ympäristöt ovat olleet kotimaisemiani vuosien varrella. Mielelläni vietän kuitenkin aikaa luonnossa, merellä tai tuntureilla. Tämä vuosi on 30-vuotisjuhlavuoteni kirkkomme palvelijana. Perhe ja työyhteisöt ovat muovanneet minusta elämää uteliaasti seuraavan keski-ikäisen, jolle Jumalan maailma avautuu ihmisten kohtaamisissa – luomakunnan ihmettelyn lisäksi. Työtäni yliopiston henkilökunnan ja opiskelijoiden palvelutehtävässä kuvaa hyvin motto: ”Sinä olet tärkeä – Jumala on läsnä.”

Kuolleita

Talousneuvos

Anni Aino Gunilla CLEVE

* 30.10.1914 Kurkijoki
† 11.12.2010 Hamina

Lämmöllä Anni-tätiä muistaen

Eero ja Maija

Henna, Kai ja lapset

Antti

Tiina ja Wille

Wilma, Veera, Krista ja Kalle

Eeva ja Kaj

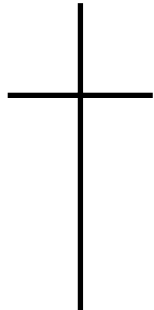
Hanna ja Atte

Leena

sukulaiset ja ystävät

Kun Luojamme näyttää kypsää viljaa ja noutaa matkaaajan väsyneen. Kun sydän lämpöinen sammuu hiljaa, onko aihetta muuhun kuin kiitokseen.

Siunaus toimitettu. Kiitämme osanotosta.
Kiitos myös kaikille Annia hoitaneille.

Rakas puoliso ja isämme

Eino KALLIONIEMI

* 21.3.1929 Kurkijoella
† 18.12.2010 Helsingissä

Kiitollisina muistaen
Rauni, Outi, Olli ja Jari

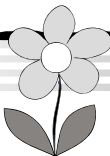
Siunaus toimitettu 7.1.2011. Lämmin kiitos osanotosta.

Pilvet

Pilvet, harmaat ja mustat
kiitävät vinhaa vauhtia.
Mihinkähän niillä on kiire?
Mitä enemmän ikää karttuu
sitä nopeammin aika tuntuu lipuvan pois.
Päivät häviävät johonkin.
Pilvien lailla kiitävät pois.
Nuorena sitä toivoi olevansa vanhempi.
Nyt elää tätä päivää, näin on hyvä.
Tuuli lakaisee taivaalta pilvet.
Sinistä paljon sinistä.

Anja

Nimi-päivät

viikko 2

14 Pe Sakari, Saku
15 La Solja
16 Su Ilmari, Ilmo

viikko 3

17 Ma Toni, Anton, Anttoni, Antto
18 Ti Laura
19 Ke Heikki, Henri, Henna, Henrik, Henni, Henriikka, Henriikki
20 To Sebastian
21 Pe Aune, Oona, Netta, Auni
22 La Visa
23 Su Enni, Eine, Eini

viikko 4

24 Ma Senja
25 Ti Paavo, Pauli, Paul, Paavali
26 Ke Joonatan
27 To Vainojen uhrien muistopäivä, Viljo

Muistettavaa

Hiitola-Kurkijoki Sukututkijat kokoontuu torstaina 20.1. klo 18 Karjalatalon Wärtsiläsalissa, Helsinki Käpylänselä. Aihe: Uskonnollinen toiminta kylissä, mm. pyhäkoulut. Ovet avoinna jo klo 15 alkaen. Tervetuloa. Lisätietoja Veikko Revolta puh. 050-5606049.

Kaipuu saa näkyä

KAIKKI KIVITYÖT

PALVELEMME
Ma - Pe 9 - 17

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 263

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU

Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Kumpi on pinta-alaltaan isompi, Suomi vai Iso-Britannia?
2. Mikä merinisäkä sukeltaa syvimmälle?
3. Mistä kaasusta maakaasu pääasiassa koostuu?
4. Missä maassa vaikutti hugenottien uskonnollinen ryhmä?
5. Kuka suurmiehistämme sai ensimmäisenä kuvansa seteleihin?
6. Mikä on Suomen kansalliskala?
7. Missä sijaitsee huvipuisto Puuhamaa?
8. Kenen suomalaisen naisnäyttelijän etunimi ja sukunimi ovat lähes samantyyppiset?
9. Mitkä värit ovat Ahvenanmaan lipussa?
10. Minkä joen suulla Kuninkaankartanonsaari sijaitsee?

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalko 50 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

14.1. Ps. 89:29 Koskaan en ota häneltä pois armoani, minun liittoni kestää horjumatta.

15.1. Jes. 61:2 Hän on lähettänyt minut julistamaan Herran riemuvuotta, päivää, jona Jumalamme antaa palkan. Hän on lähettänyt minut lohduttamaan kaikkia murheellisia.

16.1. 2. sunnuntai loppiaisesta Joh. 4:13-14 Jeesus vastasi naiselle: ”Joka juo tätä vettä, sen tulee uudeleen jano, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan.” Virsi 345:1 Jo mahtaisimme yöä ja päivääkin kiittää Jumalan suurta hyvyttä, että saisimme taivaassa häitä viettää Karitsan suuressa salissa.

17.1. Ps. 105:1 Kiitäkää Herraa, huutakaa avuksi hänen nimeään, kertokaa kansoille hänen suurista teoistaan!

18.1. Kristittyjen ykseyden rukouspäivä Ps. 105:4 Turvautukaa Herraan ja hänen voimaansa, etsikää aina hänen kasvojaan.

19.1. Pyhän Henrikin muistopäivä Hepr. 13:7 Muistakaa johtajianne, niitä, jotka julistivat teille Jumalan sanaa. Pitäkää mielesänne, miten he elämänsä

elivät, ja ottakaa heidän uskonsa esikuvaksenne.

20.1. Joh. 1:14 Me saimme katsella hänen kirkkautaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa.

21.1. Ps. 105:2 Laulakaa Herralle, ylistäkää häntä, kertokaa hänen ihmetöistään.

22.1. Ps. 105:3 Ylistäkää hänen pyhää nimeään. Iloitkoot kaikki, jotka etsivät Herraa!

23.1. 3. sunnuntai loppiaisesta Joh. 4:42 ”Me olemme nyt itse kuulleet häntä ja tiedämme, että hän todella on maailman pelastaja.” Virsi 296:1 Sinuhun, Jeesus, ainoaan mä turvaan tuskissani. En toista turvaa tunnekaan mä ahdistuksissani. Ei mikään voima maallinen, ei taitavinkaan ihminen voi auttaa ahdistuksesta. Siis sinua vain huudan, toivo ainoa.

24.1. Ps. 97:6 Taivaat julistavat hänen vanhurskauttaan, kaikki kansat näkevät hänen kunniansa.

25.1. Jes. 30:1 Kuitenkin Herra vain odottaa, että voisi olla teille armollinen, hän nousee armahtamaan teitä.

26.1. Hepr. 11:1 Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä.

27.1. Ps. 97:9 Herra, sinä olet Korkein, maailman valtiias, kaikkia jumalia korkeampi.

Sylvi Sainio 80 vuotta

Syntynyt Kurkijoen Elisenvaarassa Kalle Pesosen talossa 21.10.1930.

Aurinkoisen kuulaana valkeni lauantai 23.10.2010, jolloin väkeä kokoontui monelta suunnalta Tuusulan rantatien varrella sijaitsevan Taistelukoulun upseerikerholle viettämään Sylvi Sainion 80-vuotisjuhlaa. Vieraita saapui Joensuusta, Kouvolasta, Lahdesta, Kotkasta, Keravalta, Järvenpäästä, Tuusulasta ja Turusta. Juhlasali täyttyi ja puhepulppusi. Tervetuliaismaljat kohosivat ja alkulauluna kuultiin tyttäreni Saaran esittämä ja miehensä Pasiin pianolla säestämä ”Lauluni aiheet”. Juhlapäiväni joustavasta kulusta vastasivatkin Saara Sainio-Pöllänen ja Pasi Pöllänen lapsiensa Petran, Pessin ja Pirtan kanssa.

Karjalainen pitopöytä herkkuihin odottikin jo valmiina ja yhteislauluna kajahti ruokavirsi ”Soi kunniaksi Luojaan”. Ruokailua rytmitti Pasi Pölläsen pianomusiikki ja jälkiruuan jälkeen oli puheiden ja muistelojen vuoro. Muistoja toki riittääkin ja sopivampaa paikkaa kuin Taistelukoulu olisi juhlilleni ollut vaikea löytää, sillä aviopuolisoni evl Eino Sainio sai vuonna 1967 siirron Turusta Taistelukoululle, minne koko perhe sitten muuttikin ja missä perheasunnossa Hersalassa asuimme muutamia vuosia. Itseltäni vierähti Taistelukoululla peräti viisi joulun- alusaikaa rattoisasti koko henkilökunnan joulujuhlien

ohjelmaa lasten kanssa harjoitellessa ja järjestellessä. Voimistelusalissa keijut, kuninkaat, enkelit ja paimenet harjoiteltiin joka vuosi lokakuulta joulukuulle esityskuntoon. Suosituimpana tonttuleikkinä jäi monen mieleen ”Tonttupäin alla lattian kultakenkiä naulaa...” Enkelinsiipiä lie-nee vieläkin upseerikerhon vintillä?

Rehtori Jaakko Sukula muisteli yhteisiä työvuosiamme Riihikallion koulussa, missä itse toimin vararehtorina. Saara Sainio-Pöllänen kertoi mieleenpainuvista lapsuusvuosistaan Taistelukoululla ja myös esikoiseni Helena Terävä toi omat muistelonsa. Matti Jalava ilahdutti yllätyslaulullaan ”Viivy vielä hetki, yksi laulu on laulamatta...” Syksyllä lääketieteen opintonsa aloittanut Petra loihti viulustaan ihanasti karjalaisia säveliä ja mustalaistun- nelmaa ja 6-vuotias siskon- sa Pirta, juhlaäänä nuorin, soitti niin ikään mummolleen viulua keskittyneesti ja onnistuneesti. Yhteislauluina raikuivat mm. ”Met- säkukkia”, ”Albatrossi”, ”Hummani hei” ja tunnit vierähtivät rattoisasti.

Kurkijokelainen-lehti on kirjoittanut Sylvi Sainion (o.s. Tuomainen) perheen sota-ajoista paljon. Sota koetteli lapsuudenperhettäni ankarasti. Talvisotani vei isäni Evert Tuomaisen ja vanhemman veljeni Tuovin Tapaninpäivän 26.12.1939 pommituksessa. Nuorempi veljeni Veikko menetti henkensä viimeisessä Elisenvaaran pommituksessa

Vanhin ja nuorin, 80 v ja 6 v, tyttärentyttäreni Pirta.

1.7.1944. Hän kirjoitti Sylvin muistokirjaan vuonna 1943 siskolleen näin: ”Elä Suomelle, kasva kodille, kanna kortesi Karjalalle.” Näiden kehoitusten mukaan Sylvin elämä lieene pääpiirteissään kulkenutkin.

Sotilaskotityön aloitin jo Kouvolassa vuonna 1959 ja jatkoin sitä hyvin aktiivisesti Tuusulassa. Sitä ennen jo sodan aikana ehdin toimia koulutettuna pikku-lottana Pieksämäellä. Vuonna 1953 valmistuin opettajaksi Heinolan Seminaarista. Olen toiminut luokanopettajana Kouvolassa, Kaarinassa, Keravalla ja Tuusulassa peräti 38 vuotta. Äidinkieli, matematiikka ja kuvaamataito olivat suosikkiaihteita. Suomen luonnonkasvien tunteminen on edelleen intohimoni. Kesäteatterityö näyttelijänä on ollut mie- luista loma-ajanvietettä. Lapasia ja sukkia olen neu- lonut läheisilleni läjäpäin. Nyt eläkeläisenä toimin So- taveteraaneissa, vesijuoksen ja voimistelen sekä vedessä että salissa. Kesäkukat kas-

vattelen siemenistä Jaalan mökille, missä olen viet- tänyt kesäni yli 50 vuotta. Kalastus ja marjastus ovat kuuluneet elämäni aina.

Mieheni kuoleman (vuonna 1972) jälkeen elin neljän alaikäisen lapseni yksinhuoltajana. Työn ja har- rastusten ohessa olen osal- listunut Kurkijoki-Seuran toimintaan mm. esittämällä monologeja kurkijokelais- ten joulujuhlissa ja kerto- malla sota-ajan kauhuista Elisenvaarassa eri tilaisuuksissa. Myös monet muut järjestöt ovat pyytäneet minua kertomaan Elisen- vaaran pommituksista, joi- hin kutsuihin olen pyrkinyt myöntävästi vastaamaan. 20 eläkevuotta ovat olleet antoisat ja olen elämässäni paljon kiitollinen. Minua on siunattu neljällä lapsella, kymmenellä lapsenlapsella (6-29-vuotiaita) sekä kol- mella pienellä pojalla nel- jättä polvea!

Vielä jatkuu laulu puhei- den jälkeen. ”Jääkärimars- si” johdatteli hartaaseen juhlan päätöstunnelmaan ”Maa on niin kaunis” ja ko- timatka saattoi alkaa. ”Mun sydämeni tänne jää...”

Tunnustuksena tekemäs- täni vapaaehtoisesta maan- puolustustyöstä minulle on myönnetty Suomen Sotilas- kotiliiton hopeinen ansiomi- tali ja viimeisimmäksi Liit- ton 50-vuotismerkki. Olen Tuusulan sotilaskotiyhdis- tyksen jäsen.

Palkituksi tullut elämän- kertani löytyy Minna Kilkin kokoamasta kirjasta ”Se, minkä jatkat kantaa” (Kar- jalaisten naisten ja miesten elämäkertoja) sekä otteita siitä Geust-Rahkolan kir- jasta ”Vaiettu Elisenvaaran pommitus 20.6.1944”.

Lahjani lapsille ja Isän- maalle.

Sylvi Sinikka Sainio (o.s. Tuomainen)

Oikealla puolellani Pasi Pöllänen ja nuorin tyttäreni Saara sekä heidän tyttärensä Petra, vasemmalla puolellani poikani Ilkka.

Onnittelemme

ONNITTELUT 75-vuotispäivänä 14.1.2011

TAPIO NOKELAINEN, Savonlinna syntynyt Kurkijoella, Soskuan kylässä Vavulin ryhmässä

Onnittelijoina: Ella ja Pekka Puranen perheineen

Tapio Nokelainen on aloit- tanut koulunsa Kurkijoen Soskuassa ja nyt lähes seit- semänkymmenen vuoden jälkeen hän sai istutua alkuperäiseen koulupulpet- tiin Soskuan koulun pihalla. Hän oli Kurkijokelaisen lu- kijamatkalla elokuussa 2010 ja koulun nykyinen omistaja haki varastosta koululai- sen huonekalut, kun sai kuulla entisen koululaisen olevan vierailulla vanhalla koulullaan. (kuvaaja Ella Puranen)

Helmi Maria Alise Sihvonon

kastettiin 17.10.2010 Helsingissä. Helmin äiti Miia Sihvonon, hänen ukkinsa oli Kurkijoella syntynyt Reino Vento.

Viljo Härkönen 75 vuotta

2.1.2011, Viljo Härkönen on syntynyt Sorjossa. Merkkipäivä vietettiin perheen parissa.

Yleisöltä

Lämpimät kiitokset kaikille niille, jotka olivat auttamassa ja tukemassa minua muuttoon.
Hyvää Uutta Vuotta kaikille terveisin: Rosa Hongell
Vesikoskenkatu 39 A 8, Loimaa

KURKIJOKI-SEMINAARI aiheena: Sukututkimus

12.3.2011 klo 13.00, Forum Marinum, Turku
Tarkempi ohjelma helmikuun lehdessä.

Kurkijoki-Seura ry

Lisätietoja kuvaan Rippikoululaiset vuodelta 1942

Aino Vehviläinen kertoi, että rippikoulu aloitettiin syksyllä vuonna 1941 ja ripille päästiin 26.4.1942. Rippikoulu oli pastori Sil-

vennoisen viimeinen Kurkijoen jälkeen hän siirtyi Pohjois-Karjalaan Liperin kirkkoherraksi.

Tyttöjen kanssa samaan

aikaan rippikoulun suoritti yhdeksän Ilmansuojelun poikaa, mutta heidän opetuksensa järjestettiin Sonckin talossa. Ripille he

pääsivät samana päivänä samaan aikaan.

Kiitokset Martta Hamuselle ja Aino Vehviläiselle tiedoista.

Eturivissä vas. Helmi Tuulikki Nenonen, Elsa Kemppinen, Aili Mikkulainen, Aino Lukka (nyk. Vehviläinen), Elsa Ijäs Haapavaarasta. 3. rivi vas. Elsa Jakonen (nyk. Salminen), Martta Hamunen (valk. kaulukset), Mirjami Heinonen (raidallinen liivi, näkyy vain puolet kasvoista), Aino Martikainen (näkyy vain puolet kasvoista), 4. rivi vas. Aili Silvennoinen (näkyy vain puolet kasvoista), oikeassa laidassa seisomassa Hartikka (etunimi ei ole tiedossa).

Edellisessä kuvassa mainittujen lisäksi tästä kuvasta on tunnistettu:

1. Tyyne Nurmi, 2. Senja Hongell, 3. Eila Pölkki, 4. Anna Salakka, 5. Aune Kutsi (nyk. Tanskanen), 6. Aili Niskanen, 7. Aune Niskanen, 8. Sulevi Vääntinen, 9. Hilja Kask.

60 VUOTTA SITTEN...

Metsätöissä olevan hevosmiehen 10 käskyä

- 1) Anna runsaasti väkirehua rasittavassa ajossa käytettävälle hevoselle, yöllä pääasiassa heiniä. Vähennä väkirehua lepopäivinä.
- 2) Anna juomavedeksi raistista juomavettä. Älä anna hevosen juoda paljoa, kun vesi on kylmää taikka hevonen on hikinen tai kovin väsynyt.
- 3) Sui ja harjaa hevonen aina huolellisesti.
- 4) Puhdista talli joka päivä ja sirota kuivikkeita sen makuupaikalle.
- 5) Tarkasta usein valjaat, sillä metsäajossa saa hevonen pikemmin kuin muussa ajossa lyöttymiä ja lapautu-

mia y.m. vikoja sopimattomien valjaiden tähden.

6) Tarkista hyvin kengitys, äläkä pidä hevosta liian kauan samassa kengässä.

7) Varo ajamasta kovasti heti hevosen syötyä tai paljon juotua.

8) Älä revi äläkä nyvi ohjaksista, äläkä piiskaa hevosta tarpeettomasti.

9) Älä aja ontuvalla tai muuten viallisella hevosella, jos hevonen alkaa ontua, tarkasta heti, onko se saanut jotain kavioonsa.

10) Älä koskaan rasita hevostasi liian suurella kuormalla.

Tuska-Jussi

Kurkijokelainen

N:o 2/1951, lauantaina tammikuun 13. p:nä

Kurkijokelaista historiaa tarjoushintaan

**KURKIJOKI
KUVAT KERTOVAT**

5 €

**KURKIJOKI
SODASTA EVAKKOON**

5 €

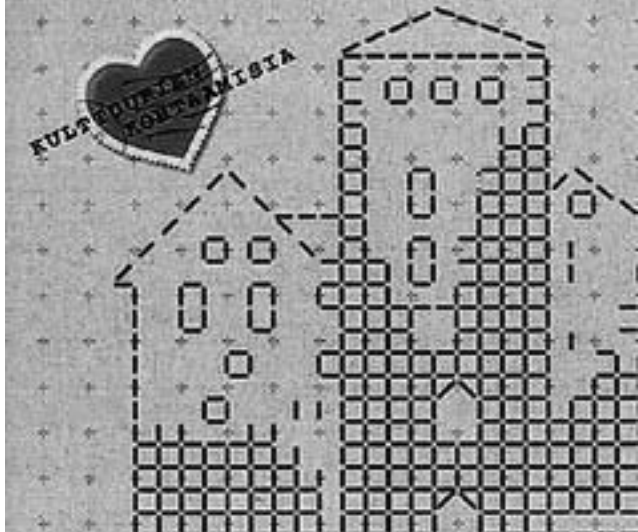
Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimistosta

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA

**Puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi**

Karjalaiset kesäjuhlat Turussa

17.-19.6.2011

Vuoden 2011 teema on kulttuurien kohtaaminen

Toimintavuoden 2011 teema on kulttuurien kohtaaminen. Vuonna 2011 Karjalaiset kesäjuhlat vietetään Turussa, joka on Euroopan kulttuuripääkaupunki yhdessä Tallinnan kanssa. Turun juhlien teema on kansainvälisiä kohtaamisia ja teemaan liittyen juhlaseminaarin aiheena on Suomenlahden vanhat valtakaudungit.

Seitsemänkymmentä vuotta täyttäneessä Karjalan Liitossa on yli 470 jäsenyhteisöä ja näissä ilmoitettuja henkilöjäseniä lähes 45 000.

Kuluvan kolmivuotiskauden teemaksi esitetään liittokokoukselle vahvistettavaksi teema "Karjalan Liitto – karjalaiset yhdessä". Tämä teema korostaa jäsen-

ten yhteistyön ja karjalaisen toiminnan yhteisöllisyyden arvoa ja merkitystä.

Karjalaiset jäsenyhteisöt ovat lisänneet keskinäistä yhteistyötä sekä yhteistyötä omilla paikkakunnillaan, karjalaseurat kotipaikkakunnillaan ja pitäjaseurat luovutetun alueen kotipaikkakuntien toimijoiden kanssa. Kiinnostus Karjalan

historiaan yhdistää Karjalan Liiton jäseniä ja luovutetulla Karjalan alueella nykyisin asuvia.

Karjalaisen kulttuurin monimuotoisuus tulee esille jäsenyhdistysten järjestämissä tapahtumissa eri puolilla Suomea. Karjalaisuuden ja Kalevalan päivää juhliataan Äänekoskella. Ekumeeniset hengelliset päivät vietetään Kouvolassa teemalla Kiitoksen ja ylistyksen karjalainen kansa. Hengellisellä toiminnalla on merkittävä asema karjalaisessa järjestötoiminnassa, yhteistyö sekä ortodoksisen kirkon kanssa on monipuolista.

Sanontoja

Kiirettä ei oo mittää, mut joutuu pittää.

Koira haukkuu korvessakin, mutta siellä on talo, missä kukko laulaa.

Jos aivastuttaa, sanotaan "yskä kyssyy kortteeri".

Ketä kerran keksitään, sitä aina arvellaan.

Jätkät viskaa mehtää, herrat pistää taskuu.

Isä ko el ni voiko meil syötii huonoo, mut isä ko kuol, ni meil ei oo hyvää ei huonoo.

Talo ellää tapojaan ja vieraat männöö mänöjään.

Mikä täs valmiis maailmas on elläis: itse syöp, jumala elättää ja hyvät ihmiset kantaa huolet.

Hiitolan tyttö

Evakkomatka ja isän traaginen kuolema

Aamun valjettua kylmänä maaliskuun 13. päivänä 1940 naapurista tultiin sanomaan, että illalla pitää lähteä evakkoon. En muista, leipoiko äiti karjalanpiirakoita, mutta viiden päivän muonat piti ottaa mukaan. Aamupäivän aikana radiossa ilmoitettiin, että rauha on tullut. Pakattiin tavaroita, lakanoihin laitettiin astiat, etteivät särkyisi. Liinavaatekaapista otettiin peili irti ja laatikot lukittiin. Muuttokuorman päälle tuli isän kivääri, joka ei tullut koskaan perille.

”Muuttokuorman päälle tuli isän kivääri, joka ei tullut koskaan perille.”

Matkalle lähdettiin 15. tai 16. maaliskuuta. Sotapoliisi, joka oli tuttu, ohjasi meidät kakkosluokan vaunuun Elisenvaaran asemalla. 17. päivänä maaliskuuta isäni Matti Mustonen oli saanut lomaa Kollaalta perheen siirtoa varten. Isäni saattoi keritä käydä kotona ennen matkan jatkumista perheen perässä, joka oli noin pari päivää edellä evakossa.

Junassa isäni seiso i vau-

nun ovenraossa Tuunaansalmen sillan kohdalla ottaen samalla raitista ilmaa. Ovi, joka avautui ulospäin, osui siltaa tukevaan parruun.

”Ovi osui valtavalla voimalla isäni ohimoon kohtalokkain seurauksin.”

Ovi osui valtavalla voimalla isäni ohimoon kohtalokkain seurauksin. Isäni lensi iskun voimasta lattialle saaden vakavia vammoja mm. päähän.

Junä pysähtyi Punkaharjun asemalle, jossa yritettiin saada juuttunut ovi auki. Isäni vietiin Punkaharjun sotilassairaalaan, missä hän menehtyi 18. maaliskuuta 1940.

Meidän matkamme jatkui vielä pari vuorokautta ennen Jyväskylään tuloa. Yöksi laitettiin patjat lattialle nukkuen milloin missäkin. Jyväskylästä matka jatkui Mänttään, missä vietettiin toista viikkoa hyljättyssä talossa. Tässä vaiheessa äitini Alina sai tietää isän kuolemasta.

Täältä matka jatkui Kars-

tuukaudeksi. Siellä jatkettiin myös koulunkäyntiä. Me lapset emme oikein ymmärtäneet asian vakavuutta, vaan iloittiin jatkuvasta matkustamisesta, mutta äiti oli murheen murtama. Isäni ruumis tuotiin Karstulaan, jossa hautajaiset pidettiin toinen päivä kesäkuuta 1940.

Äitini ei ensin saanut puolisonsa jälkeen eläkettä syystä että tapaturma sattui eri paikkakunnalla kuin mikä oli isäni palveluspaikka. Elettiin sotilasavustuksen varassa puoli vuotta, jolloin äitini kirjoitti kirjeen suoraan presidentti Risto

”Elettiin sotilasavustuksen varassa puoli vuotta, jolloin äitini kirjoitti kirjeen suoraan presidentti Risto Rytille.”

Rytille. Hän puuttui lain epäkohtaan saaden siihen oikeisuuden, jolloin myös me saimme sotilaseläkettä.

Kesällä matka jatkui Laukaaseen, missä saatiin majoitusta isän veljen perheen luona pienessä saunaraken-

Kuva: Kurkijokimuseon arkisto.

nuksessa. Meillä, äiti ja kolme lasta, oli saunakammarin huone käytettävissä. Setäni järjesti toisen asumuksen, johon hän muurasi meille uunin. Tässä talossa asuttiin kaksi vuotta. Ensimmäisenä talvena ikkunat olivat yksinkertaiset hohkaen kylmää ja vettä vuotaen, mutta seuraavaksi talveksi saatiin tuplaikkunat, jolloin asumismukavuus parani huomattavasti.

Tällä haavaa oli sota syttynyt uudestaan ja äiti seurasi tarkasti uutisia. Kun

kotiseutu oli saatu takaisin muutettiin naapurikylään, mihin venäläisten taholta meidän kotitalo oli siirretty. Vajaan puolen vuoden päästä talo purettiin uudestaan, tällä kertaa omien toimesta ja pystytettiin alkuperäiseen paikkaan.

Täällä saatiin asua noin puolitoista vuotta ennen kuin taas piti lähetä evakoon. Nyt matka alkoi härkävankureilla ja sitten junalla Seinäjoelle. Ylistarolla löytyi meille huone keittomahdollisuudella. Täällä

asuttiin kaksi vuotta äidin käydessä auttamassa naapureita saaden siitä pientä korvausta.

Vielä kerran matka jatkui, nyt Loimaalle. Tähän rakennettiin hyvä omakotitalo, jonka kaltaisesta äitini oli nähnyt unta Elisenvaarassa, kysyen isältäni, miksei hän rakentanut sitä sinne. Tästä eteenpäin elämä asettui normaaliin uumiin, mutta sehän onkin jo toinen juttu.

Sirkka Mustonen
Tenhola (Raasepori)

Mehiläiset pörräävät maatalousmuseoon

Työläinen, syöttöpullo ja linko? Kaikki ne liittyvät mehiläisiin, mutta miten? Näin keskellä talvea hankien ympäröimillä mehiläispesillä on hiljaista. Mehiläiset lämmittelevät pallomaisessa muodostelmassa pesän uumenissa ja mehiläishoitajat rakentelevat sisätiloissa uutta pesäkalustoa tulevaa hoitokesää odotellen. Suomen maatalousmuseo Sarassa, maatalouden valtakunnallisessa erikoismuseossa, eletään kuitenkin mehiläisten pörrinän aikaa.

Maatalousmuseossa avautuu perjantaina 14.1. 2011 yleisölle uusi Mehiläiset – näyttely museon vaihtuvan näyttelyn tilaan. Näyttely on esillä 14.1.-30.11.2011 välisenä aikana.

Ensimmäiset mehiläiset tuotiin Suomeen 1700-luvun puolivälissä huonolla menestyksellä ja vasta hoitotekniikan kehittyessä 1800-luvun lopussa mehiläishoito alkoi levitä laajemmalle. Mehiläiset –näyttelyssä kerrotaan mehiläishoidon alkuvaiheista Suomessa sekä hoitotekniikan kehityksestä. Näyttelyssä käydään läpi myös mehiläishoitajan työvuosi ja tutustutaan hoitotoimenpiteisiin ja -välineisiin. Esillä on erilaisia käytössä olleita pesämalleja olkipesistä latomapesiin.

Näyttelyssä perehdytään myös itse mehiläiseen, sen biologiaan ja elämään y-

teiskunnan jäsenenä. Mehiläiset tuottavat hunajan lisäksi myös muita tuotteita, mutta tärkein tehtävä mehiläisellä on pölyttäjänä. Se on korvaamaton rooli ekosysteemissä. Mehiläisten elämä uhkaa kuitenkin moni vaara taudeista, hyönteisistä ja isommista eläimistä aina ihmisen toimintaan saakka.

Vuonna 2008 Suomen maatalousmuseo Sarassa vastaanotti lahjoituksena aikoinaan Hattulassa ja sen jälkeen Juvalla toimineen Mehiläishoitomuseon esinekokoelman. Noin 500 esi-

nettä sisältävän kokoelman perustan muodostaa rovasti Alfred Mäkinen keräämä mehiläishoitokalusto.

Alfred Mäkinen oli yksi keskeisistä mehiläishoitoharrastuksen kehittäjistä Suomessa. Mäkinen järjesti kesäisin mehiläishoitokursseja vuodesta 1902 vuoteen 1917 saakka. Kursseja varten Mäkinen hankki monipuolisen hoitokaluston, josta osa tulee nyt nähtäville Maatalousmuseon näyttelyyn.

Hiilikakkaroita ja keitinpiiraita Karjalan mummon leivinuunista

On ollut aika hiljaista, ei ole oikein miun ajatukset juosseet. Mutta nyt kun piiraita oli lehdessä kirjoituksi, miekin ajattelin kirjoittaa omia piirasjuttuja. Miun äiti oli Parikkalasta lähtenyt aikoinaan Saarekselle tai isä löytänyt, ko niillä Saareksen pojilla tais usiammalla olla Parikkalan tyttö.

Miun äiti oli kova hoputtamaa kaikkii tekemää ja jo pienestä pittääin jouvuin piiraen tekkoon ja joka lauantai niitä tehti. Kolmii laijii: perunapiiraita, ohraryyni- ja porkkanapiiraita puolukoihen kanssa. Sitte keitetty porkkanasuurusta tietyst laitettii siihe puuro sekkaa ja vähän sokerii sekkaa ja pullataikinan päälle porkkana-puolukkasekoitetta. Se ol

oikein hyvää!

Sit ko rupes jo saamaan riisiä ja sattu raha riittämään ostamiseen, nii keitettiin riissipuuro ja siihe sekoitettiin kovaks keitetty kananmunaa ja rusinoita ja pikkusen sokerii ja pullataikinan päälle. Niistä tehtiin semmosii puolkuun muotosii piiraita. Mie muistelen, jot oisko ne ollu rotinakuukkoja, en ihan varmaks muista.

Mut sit ol vielä ne keitinpiiraat, ko paistettiin rautapaistinpannalla voissa hellan päällä, riissi- tai ohrapuuro ol syvämminä. Ne ol oikein ohkasia puolkuun muotosii.

Siitä piiraskuoresta, mistä kaikki piiraat tehtiin, tuli vielä mieleen hiilikakkarat,

kun uuni oli hiilillä, niin heitettiin ne ohkaset piiraan-kuoret sinne hiilien päälle. Siinä täytyi olla tarkkana, jotta ei polttanu. Ne syötiin heti kuumana voin kanssa. Piiraita vuottaissa oli ne hyviä. Ei ole tullut pitkään aikaan tehtyä, olen tullut vähän kömpelöksi vanhemmiten.

Lanttukukkoo olen kyllä tehnyt, monet naapuritkin on tykännyt niistä ja vesirinkeleistä. Nämä lapsena opitut karjalaiset ruuat on minun ja lasteni ja ystävien mielestä hyviä. Kun vain on leivinuuni, missä paistaa.

Olen saanut tyttärenikin oppimaan ja hän omat tyttärensä, piiraita joskus tehdään porukalla iso satsi.

Karjalan mummo

Pekka Kyytisen POSTI-KORTIT

Talvikuvia: • Pieni hiihtäjä
• Joulupuu
• Rekiajelu

Kesäkuvat: • Kevätkirkko • Kesänuotalla • Aitan ovella
• Rantavaja Laatokalla • Elopellolla

Hinta 1 €/kpl
+ postituskulut
Tilaa
toimituksesta

Elisenvaarassa ennen - ja nyt

Saavanmäellä, Elisenvaaran yhteiskoulun raunioilla

*Yhteiskoulu-
rakennus sisä-
pihalta päin.
Tällä matkalla
kuvaamani
portaat olivat
sisäpihan puo-
lella ja toiset
oikeassa pää-
dyssä. Kuva on
Tapio Nikkarin
kokoelmasta.*

Mäen päällä aukeaa vihreä ruohoinen tasanne. Kuva MLaine

Keväällä 1938 Elisenvaaran yhteiskoululaiset esiintyivät liikuntajuhlassa koulun pihalla. Taustalla Kiiskin talo. Kuva Kaler-vo Keranto. H. Mattlarin kokoelmasta

Yhteiskoulun sisäpihan raput, piharaput, ovat aukion reunassa ja hyvin näkyvillä. Kuva Pentti Laine

Kesäkuuisella lukija-
matkalla, käytyämme
Kiiskilässä, olimme tulleet
Sopen kylän suunnasta Lo-
potin tien risteykseen, jon-
ka lähellä oli ennen Merran
paja. Riitta Sainio ja mie-
heni Pentti olivat mukana.

Hellikki Mattlarin mie-
lenkiintoiset muistelmat
viime keväänä Kurkijoke-
laisessa, jotka kertoivat Saa-
vanmäestä ja sen asukkaista
ennen sotia, olivat mieles-
sämme. Niiden innostami-
na halusimme käydä katso-
massa, vaikka pikaisestikin,
onko entisestä enää mitään
jäljellä. Aluehan oli poltettu
jo vuonna 1941, ennen kuin
suomalaiset palasivat sinne
jatkosodan aikana.

Maantieltä vie polku
ylös mäelle ja sitä seura-
ten tulimme ruohikkoiselle
aukiolle. Se on entinen yh-
teiskoulun piha, joka silloin
ennen oli suureksi osaksi si-
leää kalliota. Riitalle paikka
oli tuttu jo aikaisemmilta
matkoilta. Aukion laidassa
on yhä jäljellä jykävät beto-
niset portaat ja sokkeloinen
kivijalka mutkittellee portai-

den sivuilla ja takana. Nämä
piharaput kutsutut olivat
entisen koulurakennuksen
sisäpihalla. Oppilaat olivat
yleensä kulkeneet luokkiin-
sa tätä kautta, kertoi Hellik-
ki Mattlar.

Toiset portaat löytyi-
vät, kun kuljin raunioiden
sisäpuolella kohti aseman
puoleista päätyä. Siellä on
kivijalassa oviaukko ja sen
edessä ulkopuolella, pen-
saikon suojassa on porra-
saskelmia. Niitä peittää nyt
kerros kuivuneita lehtiä ja
kasvillisuus on alkanut kii-
vetä portaita ylöspäin. Oli
suorastaan vaikea ottaa va-
lokuvia, sillä ympärillä on
tiheä ryteikkö.

Näillä päädyn portailla,
päärapiiksi kutsutuilla, oli
silloin ennen ollut tapana
ottaa valokuvia mm. uusis-
ta ylioppilaista. Tätä kautta
oli myös kuljettu juhlasaliin,
joka oli toisessa kerrokses-
sa.

Me jatkoimme tutustu-
mismatkaamme Saavanmä-
ellä toisiin kohteisiin.

Marjaliisa Laine

Koulun kivijalkaa, sisäpihan
seinää. Kuva ML

Yhteiskoulun opettajia sisäportailla ennen sotia. Vas. Saimi Hukkanen, Toivo Sovinen, Toini Sorri, Aimo Tanila, Lyyli Isoranta ja Hannes Liukkonen. Kuva on Kurkijoki-Seuran kokoelmasta.

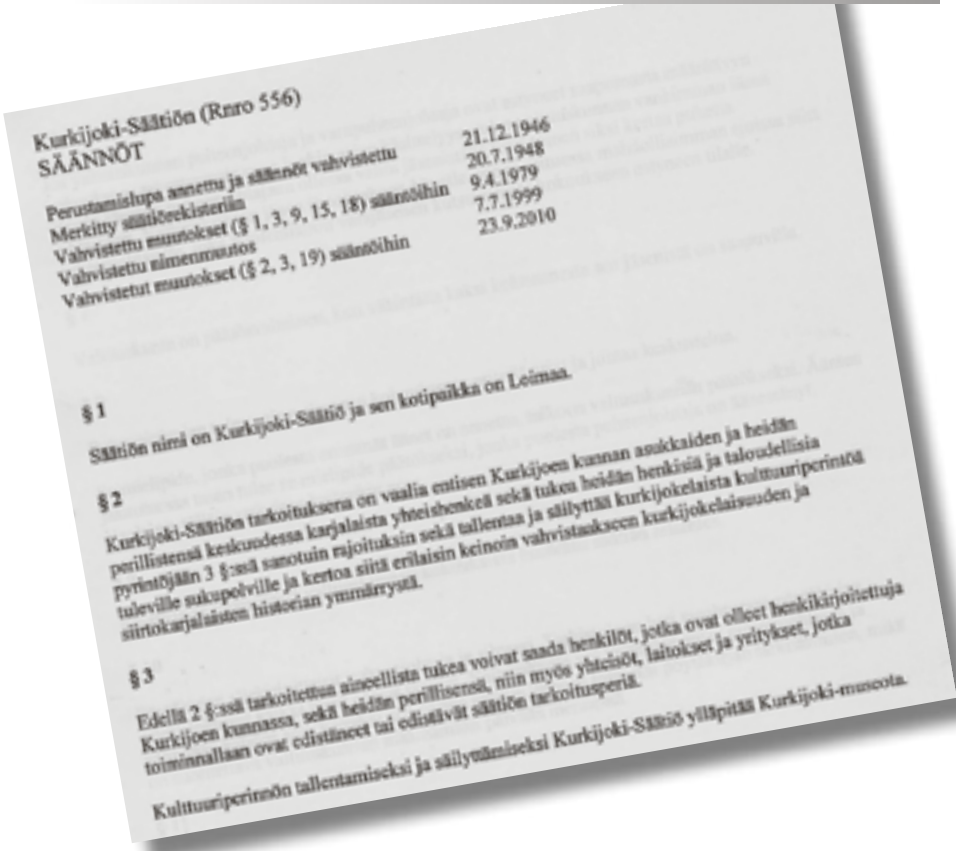

Päädyn kivijalan oviaukosta pääsee rapuille, jotka ovat peittymässä kasvuston alle. Kuva ML

Yhteiskoulun vihkiäispäivänä, (koulu valmistui vuonna 1930), koulun ensimmäiset keskikoulun suorittaneet kokoontuneina pääportaille. Kuva on Kurkijoki-seuran kokoelmasta, Elma Mylénin kokoelma

Haasteltiin ja päätettiin

Lauri Laukkanen

Kulttuuriperintöä tulevaisuuteen

Kurkijoki -Säätiön tarkoituksena on vaalia entisen Kurkijoen kunnan asukkaiden ja heidän perillistensä keskuudessa karjalaista yhteishenkeä sekä tukea heidän henkisiä ja taloudellisia pyrintöjään ja tallentaa ja säilyttää kurkijokelaista kulttuuriperintöä tuleville sukupolville ja kertoa siitä erilaisin keinoin vahvistaakseen kurkijokelaisuuden ja siirtokarjalaisten historian ymmärrystä.

Tämä edellä kirjoitettu

lause on Säätiön säännöistä ja se asettaa melkoisen haasteen Säätiön luottamushenkilöille ja kaikille kurkijokelaisuuden eteen aktiivisesti töitä tekeville. Juttelin muutama päivä sitten Kurkijoki-Seuran puheenjohtajan Sakari Karsilan kanssa ja hän kertoi seuran järjestävän maaliskuun 12. Turussa sukututkimukseen liittyvän tilaisuuden ja mahdollisesti aktivoivan seudulle kiinteämpää toimintaa.

Puhuimme muustakin ja kerroin että hallitus on suunnittelemassa museon toimintaan uutta perinteen tallentamiseen liittyvää toimintaa. Sakari totesi että esim. vanhojen kuvien tunnistamisessa alkavat olla viimeiset ajat käsillä. Ne henkilöt, jotka muistavat eivät muista enää kauan! Toivottavasti meillä on viimeistään Valtuuskunnan kokouksen jälkeen positiivista kerrottavaa tästä hankkeesta.

Lauri Laukkanen, Raisio

Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtaja

Isä Väinö Laukkanen syntyi Ihojärvellä ja äiti Helvi s. Ojalainen syntyi Titossa. Äiti ei enää nähnyt rakkaita synnyinseutujaan mutta isän kanssa minulla oli onni käydä pariin kertaan Kurkijoella ja hänen, Aini-tädin ja Pekka-sedän opastuksella käydä läpi kaikki tärkeät paikat Ihojärvellä – niin pellot, metsät kuin rakennukset. Talo on edelleen pystyssä ja Vera ja Gennadi Nikitin ovat laittaneet sen hyvään kuntoon. Moni Kurkijoen kävijä on saanut nauttia Veran ja Gennadin vieraanvaraisuudesta. Äidin kotipaikalla Titossa on vain kivijalka. Mutta joka kerta Kurkijoella käydessäni käyn katsomassa myös tuon hienon mäen päällä olevan paikan. Olen äidin siskojen Hiljan ja Sylvin kanssa käynyt paikalla useasti.

Kurikasta Piispanniitylle Oripäähän

Kertomus erään perheen asettumisesta Oripään pitäjän Oripään kylän Piispanniitylle, josta saimme ostaa asutustilan Erkki Uotilan Piispanniityltä.

Olimme 1944 joutuneet evakoiksi Kurikan Lohiluomalle, Krekolan taloon. Siellä asuimme vuoden. Meitä oli veljeni Ilmarin perhe, vaimo, kaksi poikaa, kaksi tyttöä ja minä 13-vuotias Kerttu-tyttö. Sitten kun äiti tuli ja veljeni Otto lehmien ja hevosien kanssa, oli perhe kokonaisempi. Ilmari ja Reino pääsivät sotareisulta vasta myöhemmin.

Äiti hoiti talon emännän kanssa Kaijaa. He olivat myös Kainaston niityillä, jossa sijaitsevalla karjamaajalla he myös asuivat. Sieltä käytiin hakemassa maito hevosella Lohiluoman asemalle, jossa junamiehet nostivat maitotonkat junaan, joka vei maidot Kurikkaan meijeriin. Meijeristä otettiin tyhjät tonkat, jotka vietiin Krekolaan tyttären pestäviksi. Puhtaat tonkat vietiin Kainastolle, kun mentiin maitoja hakemaan. Matkaa oli 28 kilometriä. Talon isäntä kävi kaksi kertaa minun kanssani siellä ja sen jälkeen jouduin käymään yksin. Yhden kesän ja syksyn sitä maitoa ajoin. Sitten tuli Ilmari sodasta ja he asuivat yhdessä, vaimo ja lapset.

Seuraavan kevättalven

aikana äiti, Otto ja minä sekä karja; neljä lehmää ja kaksi hevosta, muutimme Kurikan Oppaanmäen kylään, josta sitten muutimme 1946 Vapunpäivänä tänne Varsinais-Suomeen, Oripäähän, josta saimme ostaa asutustilan. Sen peltoalueen nimi oli Piispanniitty ja se sijaitsi Orivuoren kupeessa. Ihan hyvä paikka, kaksi kilometriä kirkonkylästä Loimaan suuntaan ennen Kankaanharjua.

Saapuessani Oripäähän minulla oli hevonen, valjastettu kumipyörä kärryn eteen, jossa oli lavetilla vähän heiniä. Vanhin lehmä makasi kärryn kyydissä nuoralla kiinni sidottuna, ettei pääse nousemaan pystyyn.

Vanhin lehmä makasi kärryn kyydissä nuoralla kiinni sidottuna, ettei pääse nousemaan pystyyn.

ettei pääse nousemaan pystyyn. Kolme lehmää käveli riimuissa perässä. Ämpäri oli myös, että sain lehmät ja hevoset juotettua, kun matkaa oli yli 20 kilometriä. Talo, johon piti majoitua, oli keskustassa, Oripään Kairus. Äiti ja Otto tulivat tavaroiden kanssa toisella hevosella perästä saman päivän iltana. Äiti alkoi olla lehmien kanssa Piispanniityllä.

Kun kesä oli vastassa ja

työntekijöistä pula. Minusta tuli kovin kysytty aputyttö, kun talojen isännät olivat

Minusta tuli kovin kysytty aputyttö, kun talojen isännät olivat nähneet, että pärjään "hevosmiehenä"...

nähneet, että pärjään "hevosmiehenä" ja olin reipas työntekijä. Lennon taloon haettiin kokin apulaiseksi, kun heiltä oli kuollut vanha työmiehenä, joka oli ollut heillä koko ikänsä. Hänelle laitettiin niin komeat hautajaiset, että jäätelökin tehtiin talossa, kun ei meijeriltä saanut ostamalla. Olin aputyttönä ensin viikolla, kun pitoja valmisteltiin ja sitten "passarina" pidoissa. Hyvin meni, kun minä olin rohkealuonteinen. Sitä vähän omassa mielessäni ihmettelin, kun ensin oli syöty ja juotu pitopöydästä ja sitten viimeiseen kahvipöytään piti viedä vielä pienet 1 kg:n paperipussit, niihin sai kuulemma ottaa mukaan kyläkakkua, oli kuulemma paikkakunnan tapa.

Oripään Urheiluseura oli ostanut velaksi suojeluskuntatalon Suojalan ja me nuoret olimme haluttuja talkootyön tekijöitä. Siellä oli elokuvia, tansseja ja ohjelmallisia iltamia, joihin tarvittiin ohjelmia ja lipunmyyjiä.

Tähän kaikkeen pääsin mukaan, kun olin rohkea ja minulla oli hyvä lauluääni. Tästä kaikesta oli vähän hyötyäkin, kun olin lipunmyyjänä sain käydä tansseissa ja elokuvissa ilman sisäänpääsymaksua ja näin tulin paikkakunnan nuorten kanssa tutuksi ja asuminenkin alkoi tuntua kotoisalta.

Sitten kun saimme ostet-

Kun meillä Karjalassa piti vettä aina talvisin ajaa, oli ihan selvä, että tähän lähteen lähelle rakennetaan.

tua sen asutustilan Piispanniityltä, alkoi rakennuspai-kan katseleminen. Tilaan kuului pieni metsäpala ja sen kulmassa oli luonnonlähde. Kun meillä Karjalassa piti vettä aina talvisin ajaa, oli ihan selvä, että tähän lähteen lähelle rakennetaan.

Alkoi sementtitiilisen teko. Sellainen vanha pienkokoinen mies omisti tiilentekovehkeet. Hänet saimme tekemään meille kevätkestä. Mutta kun hän oli vanha ja vähäväkinen, antoi hän meidän oton kanssa hakata niillä vehkeillä sillä aikaa, kun hän lepäsi. Hänellä oli tiedossa seuraava työpaikka, siksi tämä oli hyvä systeemi. Kyllä tuli hyvät tiilet, joista sitten rakennettiin navetta, karjakeittiö, pieni sauna ja talli hevosille. Vielä 1997 oli ihan ehjät nämä tiilet.

Äiti keitti punamullasta maalin, jolla osan tiilien yksi sivu ja pääty maalattiin punaiseksi. Tuli kaunis seinäpinta. Ruisjauhoja laitettiin keitokseen, tuli vettä hylkivä pinta. Reino osasi olla etumiehenä, kun rakennuksen sokkelilaudoitusta tehtiin. Laudat ja pattingit sahattiin oman metsän tukkipuista siinä rakennuspaikan lähellä. Olen jälkeenpäin ihmetellyt sitä, mistä tämä työntekotaito ja rohkeus saatiin, kun ruvettiin rakentamaan. Olimme

Kirjoituskilpailu "Uusilla asuinsijoilla"

Viime vuoden lehdissä ja tämän vuoden ensimmäisessä lehdessä julkaistut kirjoituskilpailukirjoitukset päättyvät tähän.

Kaikki kilpailuun osallistuneiden kirjoitukset on julkaistu, palkitut ensin ja muut kirjoitukset vapaamuotoisessa järjestyksessä.

Kiitokset kaikille osallistuneille.

Kirjoittajan esittely:

Nimi: **Kerttu Virtanen**
Syntymäkotikunta: **Kurkijoki**
Nykyinen asuinkunta: **Kaarina**

nuoria vielä.

Työtä tehtiin ahkerasti päivät, mutta illalla pääsi sitten niihin mieluisiin "talkootöihin", kun sinne oli lupautunut ja oli hinku menä. Usein oli harjoituksia ohjelmaa varten, kun niitä iltamia pidettiin aika usein. Leena Maija Veräjänkorka oli ihmeen taitava opastaja näissä asioissa. Ohjelmaa syntyi, hauskanpuoleista. Ihmiset kävivät paljon iltamissa ja tansseissa silloin sodan jälkeen. Olin kovin kysytty tanssikaveri, osasin kuulemma hyvin tanssia, sanoivat pojat.

Hengellisellä puolella aloin käydä kirkkokuorossa. Kun Juhannuksena pääsi rippilapset "edes", niin kuin Oripäässä oli tapana sanoa, menin uteliaisuuttani urku-parvelle katsomaan, oliko tuttuja rippilapsoijia. Vanhempi mieskanttori tuli minua tervehtimään kirkkonnen lopussa ja sanoi: "Sinä rupeat käymään kirkkokuoroharjoituksissa heti syksyllä, kun harjoituksen alkaa." Niin aloitin tämän kirkkokuoroharjoituksen, joka jatkuu vieläkin. Näin sitten taas tutustuin näihin paikkakunnan vakavampiin ja vanhempiin ihmisiin. Nuorison kanssa oli monipuoliset talkoo- ja harras-

tusporukat ja sitten aloitin myös pesäpallojoukkueessa pelaamisen. Illat olivat kovin tapahtumia täynnä. Äiti sanoikin ensimmäisen vuoden kuluttua leikillään jollekin tuttavalle: "Meidän Kertulla on 8 iltaa viikossa tanssit tai muuta talkootyötä, ihme, että hää jaksaa, kun

Meidän Kertulla on 8 iltaa viikossa tanssit tai muuta talkootyötä, ihme, että hää jaksaa, kun päivät pitää tehdä ahkerasti töitä."

päivät pitää tehdä ahkerasti töitä." Päivä alkoi aina aamulla 6.30, kun maito piti viedä maitolavalle, mistä se meni meijeriin.

Näin alkoi elämä tuntua kotoisalta oripäässä, kun pääsimme asumaan omaan karjakeittiöön ja heti perään alkoi asuinrakennuksen teko ja lisäpellon raivaushommat. Kyllä työtä ja harrastuksia piisasi. Oli ihana tunne, kun pääsi oman katon alle ja koti oli oma.

Vieläkin on oripääläisiä tuttavita joiden kanssa pidämme yhteyttä. Kaikki sujui mainiosti tänne sijoittumisessa.

Nimimerkki:
Se Lentävä puhelin 1938

Hiitolan kirkon myöhemmät vaiheet

Laittaessani lehteä (Kurkijokelainen 23/2010) talteen kiinnitin huomioni kirkon kuvatekstiin. Se saattaa olla peräisin vaikka Paavo Koposen kirjasta Karjalan kirkkokommut. Koposen kirjaa varten olin yhteydessä Imatralla asuneeseen Markku Kuroseen, joka kävi usein Hiitolassa. Hän oli juuri lähdössä Hiitolaan joulukuun alkupäivinä 1998 ja haastatteli siellä viittä eri henkilöä. Kaikki olivat yksimielisiä siitä, että luterilainen kirkko oli palanut 1968. Haastateltujen joukossa oli kirkon palamista seuraamassa ollut mieshenkilö. Hän oli silloin ollut varuskunnassa työssä. Kirkko oli ollut varuskunnan varistorakennuksena. Korjaustöiden yhteydessä tulipalo

lähti liikkeelle hitsauskipinästä. Haastatellut olivat kertoneet, että kellotapulit oli palanut jo 1950-luvulla.

Jostain syystä vuosiluvut ovat Koposen kirjassa päinvastaisessa järjestyksessä. Luotan Markku Kurosen tietoihin. Hän soitti minulle heti Hiitolasta palattuaan ja minä kirjasin tiedot ylös ja välitin ne Paavo Koposelle.

Kerroin yllä olevan alkuperäisessä esitelmässäni, mutta jätin sen ja Hiitolan kirkollisen esineistön myöhemmät vaiheet pois kirjallisesta versiosta, kun ne eivät kuuluneet otsikon alle, vaikka olivatkin kiinnostavia. Kirkon kuvatekstiin tiedot sopivat.

Liisa Syrjä

Hiitolan kirkko ja kellotapuli jäivät evakkoon lähtiessämme hyväkuntoisina paikalleen. Kirkko tuhoutui tulipalossa 1950-luvulla, samoin kävi kellotapulille - 60 luvun loppupuolella. Kuva: Liisa Koistinen

Niklas Jensen-Eriksen

Kun korvikesaksalaiset internoitiin

Kun Suomen viranomaiset huomasivat syksyllä 1944, että välirauhansopimuksen perusteella internoitavista saksalaissiviileistä oli pulaa, he alkoivat kerätä leireille suomalaisia naisia ja saksalais-suomalaisista avioliitoista syntyneitä lapsia. Vapautensa menettäneiden kohtalosta alettiin puhua julkisuudessa vasta 2000-luvulla.

Lokakuun 23. päivänä 1944 piirustuksenopettaja Aira Suonivaara ja hänen 10-vuotias tyttärensä Kaija pidätettiin Tampereella. Viipurista talvisodan päättyessä evakuoitu opettaja oli Suomessa suomalaisille vanhemmille syntynyt suomenkielinen Suomen kansalainen, mutta pian pidätyksen jälkeen hänet toimitettiin Saksan ja Unkarin kansalaisia varten perustettuun Valtiollisen poliisin, Valpon, internointileiriin. Siellä hän tapasi muita kohtalotovereita, jotka eivät pitäneet itseään yhtään enempää saksalaisina tai unkarilaisina.

Kansallisarkistossa juuri päättyneessä tutkimusprojektissa on pyritty selvittämään, miksi Suomen viranomaiset internoivat syksyllä 1944 Saksan kansalaisina monia sellaisia henkilöitä, joiden saksalaisuus oli paperinohutta. Vaikka sotavuosien tapahtumista on kirjoitettu Suomessa valtava määrä kirjoja ja artikkeleita, saksalaisina internoitujen suomalaisnaisten vaiheet jäivät pimentoon vuosikymmenien ajaksi. Monista 1940-luvun vaikeista tapahtumista, kuten sotakorvausten maksamisesta ja sotasyllisyysoikeudenkäynnistä, kirjoitettiin teoksia jo kylmän sodan aikana, mutta internoitujen kohtalo ei kiinnostanut enempää tutkijoita kuin suurta yleisöäkään. Vasta Yleisradion vuonna 2003 esittämän TV-dokumentin myötä aihe nousi julkisuuteen.

Suomen oli 19.9.1944 allekirjoitetun välirauhansopimuksen mukaan internoitava Saksan ja sen liittolaisen Unkarin kansalaiset. Vaatimus siviilien internoinnista oli liitetty sopimukseen Britannian hallituksen ehdotuksesta – seikka, jota enempää suomalaiset viranomaiset kuin internoidutkaan eivät tienneet. Britit pyrkivät ilmeisesti varmistamaan, että liittoutuneille vaaralliset saksalaiset henkilöt saataisiin telkien taakse, mutta todel-

lisuudessa useimmat näistä olivat jo ennen sopimuksen solmimista lähteneet maasta tai siirtyneet saksalaisjoukkojen hallussa olevaan Lappiin. Saksan hallitus oli päättänyt evakuoida omat kansalaisensa, ja siten lähes kaikki sen palveluksessa olleet tai natsiaatteen hengesä eläneet saksalaiset olivat poistuneet jo ennen välirauhansopimuksen allekirjoittamista. Etelä-Suomeen jäi lähinnä vain maahan syvästi juurtuneita ihmisiä, kansallissocialismin vastustajia sekä henkilöitä, jotka olivat ehtineet saada Suomen kansalaisuuden.

Välirauhansopimuksessa puhuttiin yksinkertaisesti vain ”Saksan ja Unkarin kansalaisten” internoimisesta, ja siten Vapo internoi natsien vastustajakin kommunisteja myöten. Vanhukset, saksalaisten kanssa naimisissa olleet suomalaisnaiset ja näiden alle 15-vuotiaat lapset jätettiin tosin aluksi internoinnin ulkopuolella. Ennen vuotta 1928 Saksan kansalaisen kanssa naimisiin menneet suomalaisnaiset olivat silloisen lainsäädännön mukaan menettäneet Suomen kansalaisuuden, kun taas myöhemmin avioituneita oli tullut kaksoiskansalaisia. Useimmat heidän saksalaisista aviomiehistään olivat muuttaneet Suomen maailmansotien välisenä aikana, mutta miesten joukossa oli myös toisen ja kolmannen polven maahanmuuttajia.

Naisten ja lasten internointi

Lokakuun 1944 alkuun mennessä Suomen viranomaiset ymmärsivät, että koko internointiprosessi oli menossa pahan kerran vikaan. Yli sata Saksan ja Unkarin kansalaista – kolmasosa internoitavista – oli jäänyt tavoittamatta. Todellisuudessa näennäisen tarkat tilastot antoivat tilanteesta virheellisen kuvan, sillä useimmat kadonneista olivat poistuneet maasta jo ennen välirauhansopimuksen allekirjoittamista, jolloin suomalaisilla ei vielä ollut mitään velvoitetta internoida heitä. Lisäksi luetteloissa oli runsaasti muita tilastovirheitä. Internoitaviksi ”saksalaisiksi” oli kirjattu muun muassa Ruotsin ja Suomen kansalaisia sekä kuolleita.

Neuvostoliitto ei ollut vielä kiinnittänyt kadonneiden määrään erityisempää huomiota, mutta kun valvontakomissio oli samaan aikaan alkanut arvostella suomalaisia yhä tiukemmin muista välirauhansopimuksen täytäntöönpanoa koskevista puutteista, heräsi

pelko, että pian se alkaisi valittaa myös internoinnin toimeenpanosta. Tässä tilanteessa ulkoministeri Carl Enckell teki nopean ratkaisun: suomalaissyntyiset naiset ja lapset oli myös internoitava, jos heillä oli virallisesti Saksan kansalaisuus. Virkamiehet olivat pyytäneet Enckelliä ottamaan kantaa Neuvostoliiton hyväksi vakoilleen ja nyt internoituna olleen saksalaisen lehtimiehen tapaukseen, ja tätä pohtiessaan ministerin ajatukset olivat kääntyneet naisten ja lasten tilanteeseen. Valtioneuvoston ulkoasiainvaliokunta siunasi internoinnin laajentamispäätöksen muutamaa päivää myöhemmin. Päätöksen perusteita ei kirjattu ylös, mutta muiden lähteiden perusteella voi päätellä, että Suonivaarasta ja muista suomalaisnaisista oli tullut korvikesaksalaisia – henkilöitä, joiden internoinnilla yritettiin paikkailla syntyperäisten saksalaisten puutetta.

Suomalaisviranomaiset alkoivat nyt innolla haalia leireille mahdollisia ”saksalaisia”. Maasta kerättiin poikkeuksetta sellaiset henkilöt, joita voitiin jollain perusteella pitää Saksan tai Unkarin kansalaisina. Valtiollinen poliisi onnistui lopulta internoimaan 470 henkeä, mikä oli vaikuttava saavutus ottaen huomioon, että Suomen Tilastollisen Vuosikirjan mukaan Suomessa oli vuonna 1945 vain 221 Saksan tai Unkarin kansalaista. Suomalaiset aviovaimot ja heidän lapsensa muodostivat kolmanneksen leireillä olevista ihmisistä. Internoitujen määrän kasvu

ei kuitenkaan neuvostoliittolaisia tyydyttänyt. Kadonneiden tilastoista syntyi vaikutelma, että Suomessa piileskeli edelleen runsaasti Saksan kansalaisia, joten valvontakomissio vaati toistuvasti heidän pidättämistään. Internoinnin laajentaminen osoittautui siis lopulta hyödyttömäksi toimenpiteeksi.

Leireille päätyivät esimerkiksi sellaiset suomalaisnaiset, jotka olivat olleet aikaisemmin naimisissa Saksan kansalaisen kanssa. Nämä naiset kun eivät voineet todistaa, että he olivat vapautuneet Saksan kansalaisuudesta. Siten he kuuluivat Suomen viranomaisen mukaan internoitavien joukkoon. Aira Suonivaara internoitiin, koska hän oli ollut aikaisemmin naimisissa Viipurissa syntyneen konttoristin kanssa, joka oli perinyt Saksan kansalaisuuden isältään. Avioliitto oli päättynyt eroon jo vuonna 1941. Omasta mielestään Suonivaara oli vain Suomen kansalainen ja samaa sanoi Tampereen poliisilaitos. Valpo ja ulkoasianministeriö olivat kuitenkin toista mieltä, ja niiden sana ratkaisi.

Piikkilankojen ympäröimälle internointileirille päätyi myös 10-vuotias Ursula Bullinger, joka vietiin ainoana perheestään leirille, sillä saksalainen isä oli kuollut ja suomalaissyntyinen äiti oli saanut uuden avioliiton myötä jälleen Suomen kansalaisuuden. Orpolasten osalta valvontakomissio antoi kuitenkin armon käydä oikeudessa, joten heidät vapautettiin muutaman kuukauden jäl-

keen. Aikalaiset kutsuivat internointileirejä joskus keskitysleireiksi, mutta natsi-Saksan tai Neuvostoliiton leireihin niitä ei voinut verrata. Valpon leireillä ei kuoltu nälkään tai kulkutau-teihin. Elintarvikkeista oli tosin pulaa, ja osa lapsista lähetettiin lopulta hoitoon leirien ulkopuolelle, koska lääkäri oli havainnut heidät vakavasti aliravituiksi. Pahinta oli kuitenkin pelko: internoiduilla ei ollut mitään käsitystä, mitä heille tapahtuisi tulevaisuudessa, ja monet pelkäsivät, että edessä olisi luovutus Neuvostoliittoon. Huhut Siperiaan lähettämisestä kiersivät leireillä, ja siten ei ollutkaan ihmeellistä, että eräällä leirillä vierailut lääkäri löysi ”lukuisia hermostuneisuudesta kärsiviä potilaita”.

”Fasistit” Saksaan ja omaisuus Neuvostoliitolle

Neuvostoliitto ei siviili-internoituja lopulta halunnut, ja pääosa heistä vapautettiin maaliskuussa 1946. Pisimpään leireillä viruivat 15 henkeä, joita vähitellen kommunistien haltuun siirtynyt Valpo oli epäillyt ”fasisteiksi”. Tarkemmin asiaa tutkittuaan punainen Valpo huomasi, että monet näistä eivät olleetkaan kansallissosialisteja, ja loppujenkin aatteellinen palo oli melko vähäistä. Tästä huolimatta 14 henkilöä karkotettiin Saksaan Neuvostoliiton miehitysvyöhykkeelle kesällä 1947. Neuvostoliittolaisia nämä henkilöt eivät kuitenkaan kiinnostaneet. Heidät vapautettiin, minkä

jälkeen osa pakeni välittömästi läntiseen Saksaan.

Suomeen jääneet saivat takaisin vapautensa, mutta paljon muuta heille ei jäänytkaan. Maailmansodan voittaneet liittoutuneet olivat nimittäin päättäneet takavarikoida Saksan ulkopuolella sijainneen saksalaisen omaisuuden sotakorvauksina. Suomessa ollut varallisuus annettiin Neuvostoliitolle, joka keräsi sen itselleen kaiken löytyneen. Kiinteistöjen, osakkeiden ja rahavarojen lisäksi monilta saksan kansalaisilta vietiin koti-irtaimistokin.

Erään helsinkiläisperheen kodista jäi jäljelle vain se tuoli, jossa omaisuusluetteloa laatinut neuvostou-pseeri oli istunut. Osalta lapsista vietiin lelutkin. Heidän pankkikirjansa kelpasivat myös, ja ainakin yhdeltä tytöltä vietiin säästöpossun sisältö. Suomen hallitus maksoi pieniä korvauksia omaisuutensa menettäneille suomalaisnaisille, mutta lapsille ei korvauksia annettu, sillä he olivat tuolloisen lainsäädännön mukaan yksinomaan Saksan kansalaisia.

Kesällä 2008 eduskunta myönsi Kansallisarkistolle määrärahan internointia koskevaan tutkimustyöhön, jonka yhteydessä oli myös pohdittava korvauksen maksamista aikoinaan internoiduille lapsille. Tätä koskeva lakiesitys on toimitettu valtionhallinnon käsiteltäväksi.

Artikkeli on julkaistu Kanava-lehdessä nro 6/2010

Dosentti, FT Niklas Jensen-Eriksen

- Euroopan historian dosentti, maaliskuu 2009
- Helsingin yliopiston tutkijatohtori, tammikuu 2009
- Doctor of Philosophy, London School of Economics and Political Sciencen taloushistorian laitos, marraskuu 2004.
- Valtiotieteiden maisteri, Helsingin yliopiston yleisen valtio-opin laitos, huhtikuu 2008
- Filosofian maisteri, Helsingin yliopiston historian laitos, kesäkuu 1998.

Kansallisarkiston Internoidut-tutkimushankkeen tavoitteena oli selvittää Suomen toisen maailmansodan aikana ja sen jälkeisinä vuosina toteuttamia internointeja. Hankkeessa arvioitiin internointien oikeudellisia ja hallinnollisia perusteita sekä selvitettiin mahdollisuutta korvauksen maksamiseksi internointien kohteeksi joutuneille henkilöille.

Hankkeen toteutuksesta ja koordinoinnista vastasi projektinjohtaja, FT Lars Westerlund. Hankkeessa työskenteli lisäksi erikoistutkija, Ph.D. Niklas Jensen-Eriksen.

Hankkeen kesto oli 1.9.2008 - 31.12.2009.

"Pronssinen ansiomerkki myönnetään karjalaisessa järjestötyössä eri luottamustehtävissä ja siirtoväen hyväksi toimineille henkilöille. Vaatimuksena on, että työ on ollut menestyksellistä ja esimerkiksi kelpaavaa. Käytännössä on ollut, että työ on kestänyt vähintään kolme vuotta", nämä ovat perustelut ansiomerkin saamiselle kertoi Kari Rahiala. Kurkijoki-Seuran varapuheenjohtaja Riitta Sainio kiinnitti ansiomerkit Jorma Kaartiselle, joka on toiminut Kurkijoki-Seuran johtokunnan jäsenenä vuodesta 2001 ja sen varapuheenjohtajana vuosina 2002-2005 ja Kari Raitiolle, joka on ollut seuran jäsen vuodesta 2005 ja johtokunnan jäsen ja jäsenrekisterin pitäjä vuodesta 2006.

Paksujen hankien läpi juhlimaan Kurkijoki- Seuran joulujuhla 2010

"On hanget korkeat nietokset" laulettiin Kurkijoki-Seuran joulujuhlissa sunnuntaina joulukuun 12. päivänä. Tänä vuonna se ei ollut mitään toiveajattelua, sillä todelliset korkeat lumikinokset täyttivät Helsingissä katujen varret ja muut parkkipaikat autoilijoiden harmiksi. Jalankulkijat joutuivat tarpomaan jalkakäytävillä pehmeässä lumimössössä.

Uskolliset joulujuhlan viettäjät olivat kuitenkin

Yksi joulujuhlan päänumeroita on aina ollut väliaika, jolloin saamme mainiota pitkään haudutettua riisipuuroa ja rusinakeittoa. Jälkiruuaksi vielä kahvia ja monet leivonnaiset. Samalla haastellaan ja tavataan vanhoja tuttuja ja tutustutaan myös uusiin, vaikkapa entisiin Karjalan naapureihin.

Perinteet ja tavat rikastuttavat elämää Ermo Äikään juhlapuhe

"Kirkon vuosi, joka alkaa joulua valmistavasta adventista, ei ole menneen ajan jäännös, ei ainakaan pitäisi olla. Yhteiset viikoittaiset ja vuosittaiset vaihtelun ja virkistuksen ja elämäämme kantavan syvällisen ajattoman sanoman ajat – sunnuntait ja juhlapyhät – ovat monien muutosten kourissa kulkevan yhteiskunnan mahdollisuus, meille ihmisille elämään kuin hengitykseksi annettu.

Kirkon vuosirytmiksi uhrasimme Vapahtajamme syntymäjuhlan odotukseen peräti neljä sunnuntaita. Meille annetaan aikaa sisäisesti valmistautua suureen tapahtumaan. Odotuksen ajatus on hyvä. Odottaminen ei ole niinkään tekemistä; rauhallinen odottaja odottaa rauhassa, ei hyöri henkivierissä ympäriinsä.

Harvoin tulee ajatelleeksi, että kirkollinen vuosi- ja viikkorytmi on kulttuurim-

me vuosisataista pääomaa, johon sukupolvet ovat pitäytyneet. Siitä kannattaa pitää kiinni, eikä sitä kannattaisi tuhlaata ennakolta. Nyt sen säilyttäminen vain on yhä enemmän yksilöiden ja perheiden asia. Vastuu viikkorytmistä ja juhla-aikojen vietosta asianmukaisine tapoineen on syytä ottaa esiin yhteiskunnan sisällä, sen ydinsoluissa – kodeissa, kouluissa, kirkkoissa, yhteisöissä...; ei suorituskeksi, ulkokohtaiseksi paineita tuottavaksi tapakulttuuriksi, vaan elämän rytmiin rakentavaksi, ei hajottavaksi osaksi.

Tavat ovat vain tapoja, perinteet perinteitä näin sanotaan. Ne kuitenkin ovat paljon enemmän. Ne ovat kanavia henkisten ja hengellisten seikkojen rikastumiseksi elämässämme. Me tarvitsemme ajan kan-

tavaa rytmiä puolustaaksemme sellaista elämäntapaa, joka turvaa, säästää elämän monipuolisuuden vaan ei hengästytä, pirstota sitä. Ja tuo iloa, voimaa ja luovuutta elämäämme.

Näin ajattelen tänään itseni kohdalla, jottei elämässäni olisi vain sitä tekemistä, joka synnyttää väsymistä, ärtymistä,

levottomuutta. Vaan odotuksen myötä olisi aikaa levolliseen, ja tarttuvan ilon yllättämään yhdessäoloon: jouluna, joka ilmoittaa Jumalan, Luojamme pyhän salaisuuden. Siis sen, jota ymmärryksemme ei saavuta, vaikka koettaisimme pukea sen mihin sanamuotoon tahansa. Eli syntymän ja samalla koko Kristuksen sovituksen ja armon kaaren, joka ylittää totuutena jokaisen ihmisen tajunnan, mutta joka on annettu meille luovaksi valoksi ja voimaksi omaan ajalliseen elämäнкаareemme.

Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. "Tänään on teille syntynyt Daavidin kaupungissa Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra", julistaa meille joulun evankeliumi. Jeesuslapsen seimen äärellä on lupa ja vapaus olla elämän lähtöruudussa, ihmeissään elämän eri suuntiin kulkevien kysymysten kanssa ja pyytää Kristuksen vapauttavan armon osallisuutta omaan, läheistemme, koko maailman ja luomakunnan elämään. Siksi joulua on lupa odottaa. Siksi joulu on osallisuutta omaan, läheistemme, Suomeemme ja koko maailman ja luomakunnan elämään. Siksi joulua on lupa odottaa, lasten lailla kaivata päivää päivästä lähestyvää suurta ja ihmeellistä juhlaa. Joulusta on jouluna lupa riemuita."

taivaltaneet läpi lumen ja vaikeuksien Karjala-talolle ja täyttivät kauniisti koristellun yläsalin. Puheen so-
rina ja iloiset tervehdykset kuuluivat salissa tuttujen kohdatessa toisensa.

Jorma Kaartisen tervetulo-
lotoivotuksen jälkeen ohjel-
man juontaja, kamarineuvos
Kari Rahiala, ilmoitti uusia
huomionosoituksista: Kurkijoki-Seuran anomuk-
sesta on Karjalan Liitto
myöntänyt pronssiset ansio-
merkit Jorma Kaartiselle ja
Kari Raitiolle.

Kari Rahiala kertoi
kahdesta äskettäin ilmes-
tyneestä kirjasta. Apteek-
kineuvos Marcus Olli on
kirjoittanut kirjan ”Mene-
tetyt apteekit – luovutetun
alueen lääkehuolto keski-
ajalta vuoteen 1945”. Igor
Petrov, Marina Petrovan
aviomies, on kirjoittanut
kirjan Hiitola- Kurkijoki-
Elisenvaara-Lahdenpohja-
Miinala-alueen paikallis-
historiasta. Kirja on painettu
Pietarissa v. 2009 venäjäksi
ja voi löytyä tunnuksella
ISBN978-5-902543-20-6
jostakin kirjastosta tai mu-
seosta.

Jyrki Tiittanen ja Salme
Ollikainen toivat tervehdyk-
sen suur-jaakkimalaisilta,
jotka olivat viime syksynä
kutsuneet kurkijokelaisia
”öitseihinsä” ja ehdottivat,
että jatkossakin pidettäisiin
yhteisiä tilaisuuksia.

Kuoro CANTO d’ORO,(
suomeksi Kultainen laulu)
esitti kauniisti laulut: Kau-
kaisen seimen luo, Cantar!,
Some boy built a mander ja
Hiljainen joululaulu. Kuoroa
johtaa Viktoria Meerson ja
säestäjänä toimii Tatjana
Vainstein. Kuoroon kuu-
luu Osuuspunkkikeskuk-
sen henkilökunnan jäseniä,
mutta muitakin halukkaita
otetaan mukaan. He har-
joittelevat kerran viikossa
ja yhteyshenkilönä on Sisko
Pesu (puh. 050-3416388).

Teologian tohtori Ermo
Äikää luki jouluevankeliu-
mista jouluaaton osuuden.
Hän toimii Helsingin Tuo-
miokirkkoseurakunnan Jo-
hanneksen kirkon alueella.
Ermo Äikää oli nyt toista

kertaa mukana joulujuhlas-
samme. Hänen sukunsa on
Kurkijoen pitäjän Ihojärven
kylästä. Isoisä Paavo ”suo-
ritti pitkän ja ansiokkaan
työn kunnallisella työsa-
ralla”, kertoo Kylästä ky-
lään - kirja. Edelleen kirja
kertoo, että hän oli myös
erinomainen kansansoitaja,
joka oli opettanut nuotit ja
urkuharmonin soittoa myös
pojalleen Taunolle.

Tiernapojat olivat täl-
lä kertaa aikuisia miehiä,
entisiä kuorolaisia, jotka
ryhmänä esiintyvät joulun
aikaan ja lahjoittavat hyvä-
ntekeväisyyteen esityksistä
saamansa tulot. Kuningas
Herodes oli Hannu Marti-
kainen, knihti Simo Sala-
kari, murjaanien kuningas
Arto Viljanen ja tähtipoika
Reino Olli.

Johanna Torasvirran oh-
jasi Kalliolan teatteriryh-
mä esittämän mukaelman
Dickensin ”Saiturin joulus-
ta”. Torasvirta oli löytänyt
syyn saitori Schroogen kit-
sauteen siitä, ettei lapsuuden
joululahjatoive ollut täytty-
nyt. Tarinan onnellinen pää-
tös, se vihdoinkin lahjaksi
saatu koiranpentu, olikin
aivan hellyttävä.

Arpajaiset ovat myös
tärkeä ohjelmanumero eikä
Irja Haililla ollut vaikeuksia
arpoja myydessään. Päävoi-
ton, risteilylahjakortin, sai
kuoron jäsen Alli Mäkijärvi
ja me muut saimme monen-
laista muuta mukavaa.

Kanttori Ari Sintonen
säesti jälleen yhteislaulum-
me. Näin osaavan säestäjän
johdolla voisimme laulaa
yhdessä enemmänkin! Juhla
päätyi perinteen mukaisesti
Karjalaisten lauluun.

Lopuksi haluan kaikkien
puolesta lämpimästi kiittää
juhlan järjestäjiä. Edellä jo
mainittujen lisäksi kiitos
Riitta Sainiolle tilaisuuden
yleisjärjestelyistä. Tarjoi-
lusta kiitämme Riitan li-
säksi Maiju Salakaria, Sir-
pa Saarelaa, Kaisu Raitiota,
Irja Hailia ja Heljä Suveria.
Valokuvista kiitos Kari Rai-
tiolle.

Marjaliisa Laine

Tiedon Vuoksi

Aluepalautus ry:n uutisjulkaisu

Pietarin lähistölle vaino- jen museo

Punaisen terrorin uhreille
perustetaan museo Kovals-
kin metsään Leningradin
hallintoalueelle. Ihmisoike-
usjärjestö Memorialin mu-
kaan metsässä on surmattu
ja sinne haudattu 4500 hen-
kilöä. Muistokeskukseen
kaavailaan museon lisäk-
si muistohautausmaata ja
näyttelykeskusta. Ortodok-
sikirkko aikoo rakentaa pai-
kalle myös rukoushuoneen.
Rahoitus on osittain vielä
auki.

Norjan ja Venäjän väli- nen rajasopimus

Norja ja Venäjä sovel-
tavat käytäntöä, jonka mu-
kaan maiden välisen rajan
kummallakin puolella voi
matkustaa viisumitta 50
kilometrin raja-alueella.
Passi tarvitaan. Sopimuk-
sella pyritään vilkastamaan
rajakauppaa. Suomen päät-

täjät eivät pyri samaan kuin
Norja.

Suomenlahden pohjaa investointiyhtiölle

Venäläinen sijoitusyhtiö
Severo-Zapad on ostanut
vajaat 400 hehtaaria Suo-
menlahden pohjaa itselleen.
Se aikoo rakennuttaa tälle
Siestarjoen alueelle pienker-
rostaloalueen vuoteen 2029
mennessä. Sijoitusyhtiön
taustayhtiö on yksityinen
kaasuyhtiö Novatek.

Viisumittomat Pietarin risteilyt laajenevat

Pietariin Suomesta suun-
natut 72 tunnin viisumitto-
mat risteilyt jatkuvat ensi
suvena. Linjalle on tulossa
yksi lisäalus. Tukholman ja
Pietarin välillä avataan vas-
taava liikenne huhtikuussa.
Välietapiksi saattaa tulla
Tallinna. Tällä reitillä lii-
kennöi vuonna 1986 raken-
nettu Viking Linjan entinen

alus, joka on saanut komean
nimen Princess Anastasia,
vallankumouksessa surma-
tun tsaariperheen tyttären
mukaan.

HIV-tartunnat lisäänty- neet Venäjän Karjalassa

Venäjän Karjalassa oli
marraskuun lopussa 818
HIV-tartunnan saanutta,
kertoo kansainvälinen tilas-
to. Näistä 101 sai tartunnan
vuonna 2010. Suhteutettuna
eniten tartuntoja on Louhes-
sa, Sortavalassa sekä Kos-
tamuksen ja Lahdenpohjan
alueilla.

Taudin torjunta tapahtuu
pääasiassa Suomen veron-
maksajien varoilla lähi-
alueprojektin turvin. Petros-
koissa ilmestyvän Karjalan
Sanomat -lehden mukaan
tartuntoja on havaittu myös
kolmessa Petroskoin kou-
lussa. Kaupungissa on tehty
aloite hiv-ehkäisyhankkeen
toteuttamisesta 15-19-vuo-
tiaiden tyttöjen keskuudes-
sa.

Muurmannin satamaa laajennetaan

Muurmannin satamaa
aiotaan laajentaa tuntuvas-

ti. Sinne rakennetaan sy-
väsatamalaitureita, öljysäi-
liöitä, lämpökeskuksia ja
niihin liittyviä rakenteita.
Kiskoliikennettä satamaan
parannetaan. Suunnitel-
mat on tarkoitus toteuttaa
vuoteen 2025 mennessä.
Kaupungin johdon mukaan
kuljetusmäärät on tarkoitus
kymmenkertaistaa.

Suunnitelmia ihmettelee
satamaa vuorelta katseleva
yli 30 metriä korkea beto-
ninen ”pronssisoturi”.

Terentjeff olikin Teronen

YLE:n Radio Suomen
urheilutoimituksen Arto
Terosen ja Jouko Vuolteen
Kiveen hakatut -ohjelma
kertoi Venäjän karjalaisen
huippuhiittäjän Fjodor Te-
rentjeffin olleen oikealta
nimeltään Heikki Teronen.
Tällä nimellä neuvostohal-
litus ei halunnut häntä lä-
hettää 1950-luvun kansain-
välisiin latukamppailuihin,
vaan hän hiihti venäläis-
nimellään. Toki jo silloin
Suomessa tiedettiin, että
karjalainen hiihtäjä puhui
hyvin Suomea. Hän oli ko-
toisin Paateneesta, kauniin
Seesjärven länsirannalta.

Venäjä kieltää ulkomaalaisostot Karjalassa

Venäjä kieltää ulkomaalais-
ten maaomistuksen kaikilla
raja-alueillaan. Venäjän pre-
sidentti Dmitri Medvedevin
päätos 9.1.2011 määrittää
380 aluetta, joilla ulkoma-
alaiset eivät saa ostaa kiinteis-
töjä. Kiellon piiriin kuuluu
koko Suomen vastainen raja-
alue Murmanskista Suomen-
lahdelle.

- Tämä listaa määrittää
sen, miltä alueilta ulko-
maalaiset yksityishenkilöt
ja ulkomaalaiset juridiset
henkilöt eli yritykset eivät
voi ostaa maa-alueita, ker-
too ministerineuvos Marja
Livala Suomen Moskovan

suurlähetystöstä Yle-uutis-
ten mukaan.

Petsamo ja Viipurin lääni kiellettyä aluetta

Petsamo, Viipurin lääni ja
lähes puolet Karjalan tasa-
koko Suomen sisältyy kiellettyjen
alueitten listaan. Aikaisem-
min on puhuttu myös muista
rajoituksista, jotka erityisen
voimakkaasti koskisivat suo-
malaisten evakkojen matkai-
lua juurilleen.

Laatokan Karjalassa
huomiota kiinnittää se, että
Pitkärannan piiri ei ole kiel-
lettyä aluetta, vaikka esim.

koko Suojärvi kuuluu kiel-
lettyyn alueeseen, kirjoittaa
Pro Karelia tiedotteessaan.

Vastavuoroisuus osto- oikeudessa puuttuu

Niille suomalaisille, jotka
ovat vaatineet vastavuo-
roisuutta maakauppoihin,
kieltopäätös on epäilemättä
täystyrmäys, toteaa Yle-uuti-
set ja jatkaa että kieltoistalle
joutuneilla alueilla on jo teh-
ty jonkin verran maakauppo-
ja. Ne voivat olla nyt vaa-
kalaudalla, Livala arvelee. –
On tietysti mahdollista, että
niitä joudutaan purkamaan,

koska aikaisemminhan osto-
tojen edellytyksenä on ollut
juuri se, että sallitut alueet on
lainsäädännöllä määritelty ja
määrittelyä ei ole aikaisem-
min ollut.

Vastavuoroisuutta esim.
Suomen kanssa ei ole. Suo-
mi sallii venäläisille käy-
tännössä täyden ostamis- ja
omistusoikeuden.

Syytä ulkomaalaisten
maaomistuksen kieltämi-
seen jopa satojen kilomet-
rien etäisyydellä rajoita ei
ole ilmoitettu. Suomalaisar-
vioiden mukaan kyse on yk-
sinkertaisesti tiukentuneesta
valvonnasta, Yle-uutiset
päätelee.

lähteet: YLE Uutiset /
Marja Manninen,
Moskova
Pro Karelia ry

Yllätysesiiintyjiksi ilmestyivät salskeat ja tyylikkää herrat, Amarone Brothers: Lauri Lehtikangas, baritoni, Ville Jaakonsalo, basso, Jari Kiiski, 1.tenori ja Esa Haapa-aho, 2.tenori. He lauloivat upeasti ja taidolla, ensiksi Matti Hyökin sovituksen englantilaisesta First Nowell-klassikosta. Sitä seurasi V.A. Koskenniemen runoon sävelletty ”Crysanthemum” ja sen jälkeen Delta Rhrytm Boys-versio kansanlaulusta ”Tuol’ on mun kultani”. Lopuksi kuulumme vielä Karjalan kunnailta. Vilellä ja Jarilla on juuret Kurkijoella, Elisenvaarassa ja Oksentiinmäellä.

KILPAILU

"Lottien ja pikkulottien toimintaan liittyviä muistoja"

Kilpailu on kaikille avoin. Voit kirjoittaa tai koota omia tai sukulaisesi muistoja tai perustaa esityksesi historiallisiin asiakirjoihin yms.

Sarjoja on kaksi:

I sarja: Kirjoituskilpailu

- kirjoituksen pituus n. 2 liuskaa tai n. 4000 merkkiä
- kirjoitus voi olla kirjoitettu tietokoneella, kirjoituskoneella tai käsin

II sarja: Kuvakertomus aiheesta

- korkeintaan 10 kuvaa kuvatekstein
- kuvakertomuksen voi toimittaa CD:llä tai muistitikulla tai kuvina ja koneella/käsin kirjoitetuin kuvatekstein, jotta kuvakertomus voidaan julkaista lehdessä.
- kuvakertomukseen toivotaan mukaan alkuperäiset kuvat, jotka palautetaan.

Palkinnot:

- I-sarja: 1. palkinto 200 €
2. palkinto 100 €
3. palkinto kirjallisuutta

- II-sarja 1. palkinto 200 €
2. palkinto 100 €
3. palkinto kirjallisuutta

Kilpailutyöt palautetaan Kurkijokelaisen toimittamiseen 31.5.2011 mennessä suljetussa kirjekuoressa nimimerkein varustettuna, kuoren sisälle laitetaan toinen suljettu kirjekuori, jossa henkilön yhteystiedot. Voittajan valitsee Kurkijoki-Säätiön hallituksen nimittämä raati ja voittaja julkistetaan Pitäjäjuhlilla Loimaalla 14.8.2011. Kurkijokelainen - lehdellä on kilpailutöiden julkaisu-oikeus.

Lisätietoja: toimitusneuvoston puheenjohtaja Jaakko Taitonen, puh. 040-5352514, jaakko.taitonen@gmail.com, toimituss sihteeri Helena Sulavuori, puh. 050-5213336, toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Kurkijoki-Säätiö Aune Niskasen muistorahasto Kurkijokelainen

Kurkijokelainen toivottaa
kaikille lukijoilleen ja
yhteistyökumppaneilleen

Hyvää ja
Menestyksekkästä
Vuotta 2011

Mauri Kunnaksen Koirien Kalevala vienankarjalaksi

Karjalan Sivistysseura ry on tehnyt kustannussopimuksen Kustannusosakeyhtiö Otavan kanssa Mauri Kunnaksen mainion ja maailmankuulun KOIRIEN KALEVALA -kirjan kääntämisestä ja julkaisemisesta vienankarjalaksi – siis kansalliseepoksen

alkukielellä.

Koirien Kalevalan vienankarjalaksi on kääntänyt Nadja Lutohina, joka on työskennellyt pitkään opettajana Vienan Karjalassa sijaitsevan Kalevalan (Uhtuan) vuonna 2000 aloittaneessa lasten kielipesässä. Karjalan kieli, sen vienan-

karjalainen kielimuoto on Nadjan äidinkieli. Hän on opiskellut sitä myös Petroskoin valtionyliopistossa.

Kirja ilmestyi 7.12.2010 ja sen julkaiseminen vienankarjalaksi on Mauri Kunnaksen kirjojen 30. käännöskieli.

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **39** eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Tilaa Kurkijokelainen lahjaksi

viereisellä tilauskortilla tai soittamalla toimitukseen p. 050-5213336

kurkijoki.fi on oikea tietopankki

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajajatoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 763 1301
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajajatoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
VT Tanja Kalliola
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Suomi
2. Kaskelotti
3. Metaanista
4. Ranskassa
5. J.W. Snellman
6. Ahven
7. Tervakoskella
8. Seela Sella
9. Sininen, keltainen, punainen
10. Vantaanjoen

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

